

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 kwietnia 2023 r.,

M. S. skazanego z art. 279 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt V Ka 561/19

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 3 października 2018 r., sygn. IV K 35/15

na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 529 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

- 1. postępowanie kasacyjne umorzyć;**
- 2. kosztami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, w sprawie o sygn. sygn. akt IV K 35/15 uznał M. S. za winnego tego, że w dniu 25 kwietnia 2003 roku, w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie, oraz z odpowiadającym w odrębnym postępowaniu S. Z., po uprzednim włamaniu, zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki P., o nr rej. [...], o wartości 25.000 złotych, wraz z towarem w postaci mebli, o wartości 11.690 złotych, czyli mienie o łącznej wartości 36.690 złotych, na szkodę Z. T. i Banku S.A. Oddział w R. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu

karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Apelacje od ww. wyroku wnieśli m.in. obrońca skazanego oraz prokurator Prokuratury Regionalnej w Ł.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2021 r., sygn. akt V Ka 561/19 Sąd Okręgowy w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do skazanego M. S.

Obrońca M. S. wniósł kasację od ww. wyroku, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucając rażące naruszenie prawa, a w szczególności rażącą obrazę art. 1 ustawy o świadku koronnym z dnia 25 czerwca 1997 r. poprzez jego bezzasadne zastosowanie wobec podmiotu pomawiającego, tj. S. Z.. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w Łodzi wniósł uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i umorzenie postępowania kasacyjnego na podstawie art 17 § 1 pkt 5 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowania kasacyjne należało umorzyć.

Śmierć oskarżonego, stanowiąca ujemną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. skutkującą umorzeniem postępowania karnego. Dotyczy to również postępowania kasacyjnego, jeżeli do zgonu doszło po wniesieniu kasacji, a przed jej rozpoznaniem. Wyjątkiem w tym zakresie jest przepis art. 529 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 529 k.p.k. wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zatracie skazania, akt łaski ani też okoliczność wyłączająca ściganie lub uzasadniająca zawieszenie postępowania. Konkludując wskazać należy, że śmierć oskarżonego nie stoi na przeszkodzie wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na jego korzyść. Odczytując ten przepis z kolei a contrario, należy przyjąć, że we wskazanych w nim sytuacjach co do zasady niedopuszczalna jest więc kasacja na jego niekorzyść.

Wobec powyższego, kiedy kasacja jest niezasadna, zaś w trakcie postępowania kasacyjnego skazany zmarł, jedynym możliwym rozstrzygnięciem, uwzględniającym treść art. 529 k.p.k., jest umorzenie postępowania kasacyjnego. Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie.

Z dołączonego do akt sprawy odpisu skróconego aktu zgonu M. S. sporządzonego w dniu 10 lutego 2023 r. wynika, że skazany zmarł w dniu [...] 2023 r. (k. 91 akt SN), czyli już po wniesieniu i przyjęciu kasacji. Należy zatem uznać kasację za dopuszczalną, bowiem w dacie jej wnoszenia nie istniała okoliczność, o której mowa w art. 529 k.p.k. Jednakże z uwagi na śmierć skazanego oraz wynikające z treści art. 529 k.p.k. ograniczenia, zaszła konieczność umorzenia postępowania bowiem podniesiony w niej zarzut okazał się bezzasadny. Zawarty w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut rażącej obrazy art. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 roku o świadku koronnym połączony w treści uzasadnienia zarzutu z obrazą art. 167 k.p.k. i art.170 § 1 pkt 1 k.p.k. – stanowi de facto powtórzenie zarzutu z pkt 2 apelacji obrońcy skazanego M. S. Skarżący w postępowaniu kasacyjnym zarzuca sądowi odwoławczemu nieprawidłową kontrolę instancyjną w zakresie oceny zarzutu apelacyjnego obrazy art. 1 ustawy o świadku koronnym i art. 167 k.p.k. i art.170 § 1 pkt 1 k.p.k. Wskazać jednak należy, że skuteczność zarzutu nieprawidłowej kontroli instancyjnej nie może opierać się na powtórzeniu argumentacji apelacyjnej. Skarżący winien wskazać w jakim zakresie i z jakich przyczyn kontrola instancyjna nie spełniła ustawowego wymogu. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że w istocie autor kasacji domaga się ponownej weryfikacji kwestii ściśle związanych z etapem postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji, co do których w sposób należyty i rzetelny odniósł się sąd odwoławczy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i w zw. z art. 637a k.p.k.

[SOP]

[ms]

